

Rooma vahvistaa näyn – numero kuusi

Adventistisen historian profeetalliset kiistat: Uriah Smithin ja James Whiten välisen ristiriidan ymmärtäminen Danielin kirjan 11:36:sta

Jeff Pippenger
2024-08-14

Tarkastelemme kuutta profeetallisen kiistan linjaa, jotka ovat ilmenneet adventismin historian kuluessa vuodesta 1798 aina nykypäivään saakka.

”Historiassa ja profetiassa Jumalan Sana kuvaa pitkään jatkunutta totuuden ja erehdyksen välistä taistelua. Tuo taistelu on yhä käynnissä. Se, mikä on ollut, toistuu jälleen. Vanhat kiistat herätetään uudelleen, ja uusia teorioita nousee jatkuvasti esiin. Mutta Jumalan kansa, joka uskossaan ja profetian täyttymyksessä on ollut mukana julistamassa ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomia, tietää, missä se seisoo. Sillä on kokemus, joka on kalliimpi kuin puhdas kulta. Sen tulee seistä lujana kuin kallio ja pitää luottamuksensa alku vahvana loppuun asti.” Selected Messages, kirja 2, 109.

Edellisessä artikkelissa käsiteltiin ensimmäinen ja viimeinen kiistakysymys Rooman vallasta, ja nyt tarkastelemme kiistaa, joka syntyi Uriah Smithin ja James Whiten välillä. Uriah Smith sisällytti oman ”yksityisen tulkintansa” jakeeseen kolmekymmentäkuusi.

”JAE 36. Ja kuningas tekee tahtonsa mukaan; hän korottaa itsensä ja suurentee itseään yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä Jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes suuttumus on täyttynyt; sillä mikä on määrätty, se tapahtuu.

”Tässä esiin tuotu kuningas ei voi tarkoittaa sitä samaa valtaa, josta viimeksi puhuttiin, nimittäin paavillista valtaa; sillä nämä tuntomerkit eivät pidä paikkaansa, jos ne sovelletaan siihen valtaan.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 292.

Smith myönsi, että edellisen jakeen valta oli ”paavillinen Rooma”, mutta väittää, etteivät jakeen kolmekymmentäkuusi tuntomerkit ole profeetallisia tuntomerkkejä, jotka yksilöivät paavillisen Rooman. Tuo väite on väärä. On muistettava, että vuoden 1863 kapinassa syrjäytettiin 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun seitsemän aikaa, ja sen vuoksi hylättiin Habakukin molempien taulujen seitsemän ajan esitys. Sekä vuoden 1843 että vuoden 1850 kaavio havainnollistavat seitsemää aikaa aivan kaavioiden keskuksessa, ja molemmat esitykset sijoittavat ristin seitsemän ajan linjan keskelle. Kun seitsemän ajan uusi valo saapui vuonna 1856 ja sittemmin hylättiin, se merkitsi Habakukin kahden taulun hylkäämistä sekä myös Profetian Hengen arvovallan hylkäämistä, joka niin selvästi osoittaa, että molemmat kaaviot olivat Jumalan ohjaamia.

Sisar Whiten mukaan Saatanan viimeinen eksytys on tehdä tyhjäksi Jumalan Hengen todistus, ja tässä ensimmäinen eksytys oli tehdä tyhjäksi Jumalan Hengen todistus, ja se merkitsi myös samanaikaista kahden kartan perustotuuksien hylkäämistä, ja tarkemmin sanoen seitsemän ajan hylkäämistä.

Vuoden 1863 kapinan yhteydessä juuri Uriah Smith laati vuoden 1863 väärennetyn kartan, josta seitsemän ajan linja oli poistettu. Vuoteen 1863 mennessä Uriah Smith oli sulkenut silmänsä seitsemän ajan valolta eikä kyennyt näkemään, että Daniel osoittaa olevan kaksi ”suuttumusta”. Nämä kaksi suuttumusta edustavat seitsemää aikaa Israelin pohjoista valtakuntaa ja Juudan eteläistä valtakuntaa vastaan. Ensimmäinen pohjoisia kymmentä sukukuntaa vastaan alkoi vuonna 723 eKr. ja päättyi vuonna 1798, ja toinen alkoi vuonna 677 eKr. ja päättyi vuonna 1844.

Gabriel tuli Danielin luo kahdeksannessa luvussa selittämään marah-näyn, ja työnsä yhteydessä hän antoi toisen todistuksen vuodelle 1844. Danielin kahdeksannen luvun kaksituhattakolmesataa vuotta päättyivät vuonna 1844, mutta samoin päättyi myös viimeinen niistä kahdesta vihastumuksesta, jotka kohdistuivat pohjoiseen ja eteläiseen valtakuntaan.

Ja hän sanoi: Katso, minä ilmoitan sinulle, mitä tapahtuu vihastuksen lopulla; sillä määräaikana loppu on tuleva. Daniel 8:19.

Viimeinen loppu edellyttää ensimmäistä loppua. Näistä kahdesta vihastumisesta jälkimmäinen, joka on yksinkertaisesti toinen ilmaus niille seitsemälle ajalle, päättyi vuonna 1844, ja ensimmäinen vihastuminen päättyi vuonna 1798. Jae, jonka Smith väitti olevan vailla mitään paavillista valtaa koskevia täsmennyksiä, osoitti sen vuoden, jolloin paavius saisi kuolinhaavansa.

Ja kuningas tekee mielensä mukaan; ja hän korottaa itsensä ja suurentelee itseään yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä Jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes vihastus on täyttynyt; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu. Daniel 11:36.

”Kuningas” jakeessa kolmekymmentäkuusi ”menestyy, kunnes viha on täyttynyt”. Huomaa, mitä Smith kirjoittaa Danielin kirjan kahdeksannesta luvusta, jakeista kaksikymmentäkolme ja kaksikymmentäneljä, samassa kirjassa, jossa hän väittää, ettei paavillisella vallalla ole oikeita ominaisuuksia jakeen kolmekymmentäkuusi täyttämiseksi.

”JAE 23. Ja heidän valtakuntansa loppuaikana, kun rikkojain mitta on täyttynyt, nousee kuningas, kasvoiltaan julma ja arvoitusten ymmärtäjä. 24. Ja hänen voimansa on oleva väkevä, mutta ei hänen oman voimansa kautta; ja hän on saava aikaan ihmeellisen hävityksen, ja hän menestyy ja toimii, ja hän hävittää mahtavat ja pyhän kansan. 25. Ja viekkautensa kautta hän saattaa petoksen menestymään kädessään; ja sydämessään hän korottaa itsensä, ja rauhan aikana hän tuhoaa monet; hän nousee myös ruhtinaiden Ruhtinasta vastaan, mutta hänet murskataan ilman kättä.

”Tämä valta nousee kaurisvaltakunnan neljän jaon jälkeen niiden valtakunnan loppuaikana, toisin sanoen niiden uran päättymistä kohti. Se on luonnollisesti sama kuin jakeen 9 ja sitä seuraavien jakeiden pieni sarvi. Soveltakaa se Roomaan, kuten jakeen 9 huomautuksissa esitetään, niin kaikki on sopusointuista ja selvää.

”’Kasvoiltaan julma kuningas.’ Mooses, ennustaessaan rangaistusta, joka oli tämän saman vallan kautta tuleva juutalaisten ylle, kutsuu sitä ”kasvoiltaan julmaksi kansaksi”. 5. Moos. 28:49, 50. Mikään kansa ei esiintynyt sotajärjestyksessä pelottavampana kuin roomalaiset. ”Ymmärtäväinen arvoituksissa.” Mooses sanoo juuri viitatussa raamatunkohdassa: ”jonka

kieltä sinä et ymmärrä”. Näin ei voitu sanoa babylonialaisista, persialaisista eikä kreikkalaisista juutalaisiin nähden; sillä kaldean ja kreikan kieliä käytettiin Palestiinassa enemmän tai vähemmän. Näin ei kuitenkaan ollut latinan kielen laita.

”Kun rikkojien määrä on tullut täyteen.” Kauttaaltaan pidetään näkyvissä yhteys Jumalan kansan ja heidän sortajiensa välillä. Hänen kansansa rikkomusten tähden heidät myytiin pakkosiirtolaisuuteen. Ja heidän jatkuva pysymisensä synnissä toi yhä ankaramman rangaistuksen. Milloinkaan juutalaiset eivät kansana olleet moraalisesti turmeltuneempia kuin silloin, kun he joutuivat roomalaisten vallan alaisuuteen.

”Väkevä, mutta ei omalla voimallaan.” Roomalaisten menestys johtui suuressa määrin heidän liittolaistensa avusta sekä heidän vihollistensa keskinäisistä erimielisyyksistä, joita he olivat aina valmiit käyttämään hyväkseen. Myös paavillinen Rooma oli väkevä niiden maallisten valtojen välityksellä, joiden ylitse se käytti hengellistä valtaansa.

”Hän on hävittävä ihmeellisellä tavalla.” Herra ilmoitti juutalaisille profeetta Hesekielin kautta, että hän antaisi heidät miesten käsiin, jotka olivat ”taitavia hävittämään”; ja se, että Rooman armeija surmasi yksitoista sataa tuhatta juutalaista Jerusalemin hävityksen yhteydessä, oli profeetan sanojen kauhea vahvistus. Ja Rooma toisessa eli paavillisessa vaiheessaan oli vastuussa viidenkymmenen miljoonan marttyyrin kuolemasta.

”Ja juoniensa kautta hän saattaa petoksen menestymään kädessään.” Rooma on erottunut kaikkien muiden valtojen joukosta viekkauden politiikallaan, jonka avulla se saattoi kansat valtansa alle. Tämä pitää paikkansa sekä pakanallisesta että paavillisesta Roomasta. Ja näin se rauhan kautta tuhosi monet.

”Ja Rooma lopulta, yhden käskynhaltijansa henkilössä, nousi ruhtinaiden Ruhtinasta vastaan langettamalla kuolemantuomion Jeesukselle Kristukselle. ”Mutta hänet muserretaan ilman kättä”, ilmaus, joka samastaa tämän vallan tuhon 2. luvun kuvapatsaan lyömiseen.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 202–204.

Smith osoittaa kahdesti tässä katkelmassa, että pakanallisen ja paavillisen Rooman profeetalliset ominaispiirteet ovat keskenään vaihdettavissa, sillä ne ovat yksinkertaisesti Rooman ilmentymiä sen kahdessa vaiheessa, kuten Danielin toisen luvun raudan ja saven sekoitus, jonka Sisar White tunnistaa kirkollisvaltiuden ja valtiollisuuden vertauskuviksi. Kun Daniel niissä jakeissa, joita Smith käsittelee, toteaa, että Rooma ”menestyy ja toimii”, ja että Rooma ”saattaa juonet menestymään hänen kädessään”, Smith väittää, että jakeessa kolmekymmentäkuusi ”kuningas”, joka ”menestyy, kunnes viha on täytetty”, ilmaisee sekä pakanallisen että paavillisen Rooman profeetallisen ominaispiirteen. Sitten hän väittää, ettei mikään Rooman ominaispiirre jakeessa kolmekymmentäkuusi viittaa paavilliseen valtaan.

Olemme viitanneet Smithiin tukeaksemme samaistusta, jonka mukaan Rooma on ne ryöstäjät, jotka vahvistavat näyn, ja yksi jakeen neljätoista neljästä profeetallisesta tunnusmerkistä on se, että Rooma korottaa itseään.

Ja niinä aikoina monet nousevat etelän kuningasta vastaan; myös sinun kansasi väkivaltaiset korottavat itsensä vahvistaakseen näyn, mutta he kaatuvat. Daniel 11:14.

Smith väittää, etteivät jakeen kolmekymmentäkuusi kuninkaan tuntomerkit sovi paavilliseen valtaan, vaikka hän aiemmin puolusti näkemystä, että jakeessa neljätoista itseään korottava valta oli Rooma. Kuitenkin jakeen kolmekymmentäkuusi kuningas ”korottaa itsensä”. Juuri tuo sama jakeen kolmekymmentäkuusi kuningas ”puhuu ihmeellisiä sanoja jumalien Jumalaa vastaan”. Danielin kirjassa paavillinen valta ”puhuu suuria sanoja Korkeinta vastaan”, ja Ilmestyskirjassa paavillinen valta pilkkaa Korkeinta.

Ja sille annettiin suu puhumaan suuria sanoja ja pilkkapuheita, ja sille annettiin valta toimia neljäkymmentäkaksi kuukautta. Ja se avasi suunsa pilkkaamaan Jumalaa, pilkatakseen hänen nimeään ja hänen majaansa ja niitä, jotka taivaassa asuvat. Ilmestys 13:5, 6.

Jokainen paavillista valtaa koskeva profeetallinen tuntomerkki yksilöidään jakeessa kolmekymmentäkuusi.

Ja kuningas tekee mielensä mukaan; ja hän korottaa itsensä ja suurentelee itseään yli jokaisen jumalan, ja puhuu ihmeellisiä Jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes vihastus on täyttynyt; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu. Daniel 11:36.

Inhimilliset selittäjät ovat monesti epäluotettavia, mutta monet adventistiset selittäjät todistavat ilmeisestä totuudesta, että juuri jaetta kolmekymmentäkuusi apostoli Paavali parafrasasi 2. Tessalonikalaiskirjeessä puhuessaan synnin ihmisestä.

Älköön kukaan millään tavoin pettäkö teitä; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeleihin kuin Jumala ja osoittaa olevansa Jumala. 2. Tessalonikalaiskirje 2:2, 3.

Kolmannessakymmenennessä kuudennessa jakeessa sanotaan, että ”hän korottaa itsensä ja suuresti ylentää itsensä yli jokaisen jumalan”, ja Paavali sanoo: ”että tuo synnin ihminen ilmestyisi, kadotuksen poika; joka asettuu vastustamaan ja korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi kutsutaan tai mitä palvotaan.” On ilmeistä, ettei Smithillä ollut mitään profeetallista valtuutta väittää, että kolmannenkymmenennen kuudennen jakeen kuningas olisi eri kuin se kuningas, josta puhutaan niissä jakeissa, jotka johtavat kolmanteenkymmenenteen kuudenteen jakeeseen. Kieliopillisesti hänellä ei ollut mitään oikeutusta tehdä virheellistä sovellustaan, ja hänen väitteensä, että hän teki niin siksi, ettei kolmannessakymmenennessä kuudennessa jakeessa ole mitään paavillista valtaa kuvaavia tuntomerkkejä, oli Raamatun vääntämistä yksityisen tulkinnan vahvistamiseksi.

Meillä on myös entistä varmempi profeetallinen sana, ja teette hyvin, jos otatte siitä vaarin niin kuin pimeässä paikassa loistavasta valosta, kunnes päivä valkenee ja kointähti koittaa teidän sydämissänne. Tietäkää ennen kaikkea se, ettei yksikään Raamatun profetia ole kenenkään omin neuvoin selitettävissä. Sillä ei koskaan ole mitään profetiaa tuotu esiin ihmisen tahdosta, vaan Pyhän Hengen johtamina Jumalan pyhät ihmiset ovat puhuneet. 2 Piet. 1:19–21.

Laodikealaisen adventismin vuosikymmenten aikana on ollut monia adventistiteologeja, pastoreita ja kirjoittajia, jotka ovat käsitelleet kysymystä siitä, pitävätkö he Smithin sovellutusta oikeana vai

virheellisenä. Australialainen pastori Louis Were, joka on jo kauan sitten kuollut, käytti suurimman osan palvelustyöstään Smithin väärän profeetallisen mallin vastustamiseen. Hänen vastustuksensa syynä ei ollut yksinomaan se, että Smith lopulta samasti jakeessa neljäkymmentäviisi loppunsa saavan kuninkaan Turkkiin, vaan Smithin tulkintakehys tuotti myös virheellisen Armageddonin sovellutuksen. 1980-luvulla tai niihin aikoihin eräs adventistikirjoittaja kirjoitti kirjan nimeltä *Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?* Kirjoittajan nimi on Donald Mansell, ja kirja on yhä saatavilla.

Mansell jäljittää ensimmäiseen maailmansotaan ja toiseen maailmansotaan johtaneen historian osoittaen, että kun kummankin sodan nähtiin olevan lähestymässä, adventistievangelistat alkoivat käyttää Smithin virheellistä sovellutusta, jonka mukaan Turkin marssi kirjaimelliseen Jerusalemiin olisi merkki Harmagedonista ja maailman lopusta. Hän osoittaa seurakunnan jäsenluetteloiden perusteella, että kunkin sodan lähestyessä monet sielut liitettiin adventtikirkon jäsenyyteen evankelistojen profeetallisen painotuksen perusteella, joka ammensi Smithin virheellisestä näkemyksestä Harmagedonista.

Kun kumpikin sota päättyi eikä virheellisiä ennustuksia täytetty, kirkko menetti enemmän jäseniä kuin se oli saanut Smithin rakentaman profeetallisen mallin kautta.

Koska Smith hylkäsi milleriläisten perustavan sanoman ja oli halukas edistämään omaa yksityistä tulkintaansa Danielin jakeista kolmekymmentäkuusi–neljäkymmentäviisi, hänen päättelynsä synnytti ajankohtaisiin tapahtumiin perustuvan profeetallisen mallin.

Väittelyssä Smithin ja James Whiten välillä Danielin yhdentoista luvun viimeisessä jakeessa mainitusta kuninkaasta, joka tulee loppuunsa, James White esitti logiikan, joka ytimekkäästi kuvasi Smithin hiekalle rakennetun profeetallisen perustan. White opetti, että ”profetia synnyttää historiaa, mutta historia ei synnytä profetiaa”.

Adventismin evankelistat, jotka toimivat ennen kumpaakin sotaa, käyttivät kehittyvää historiaa esittääkseen Smithin virheellisen profeetallisen Harmagedon-mallin, ja heidän työnsä, joka sotia edeltävinä aikoina näytti olevan niin siunattua, tuotti lopulta nettotappion, kun osoitettiin, että profeetallinen malli perustui yksityiseen tulkintaan.

Varokaa vääriä profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä he ovat raatelevia susia. Te tunnette heidät heidän hedelmistään. Kootaanko orjantappuroista viinirypäleitä tai ohdakkeista viikunoita? Samoin jokainen hyvä puu tuottaa hyvää hedelmää, mutta kelvoton puu tuottaa pahaa hedelmää. Hyvä puu ei voi tuottaa pahaa hedelmää, eikä kelvoton puu voi tuottaa hyvää hedelmää. Jokainen puu, joka ei tuota hyvää hedelmää, hakataan maahan ja heitetään tuleen. Sentähden te tunnette heidät heidän hedelmistään. Matteus 7:15–20.

Smithin halukkuus edistää jakeen kolmenkymmenen yhden kuninkaasta yksityistä profeetallista mallia johti myös kuudennen vitsauksen ja Harmagedonin virheelliseen soveltamiseen.

Ja kuudes enkeli vuodatti maljansa suuren Eufrat-virran päälle; ja sen vesi kuivui, jotta idän kuninkaiden tie valmistuisi. Ja minä näin lohikäärmeen suusta ja pedon suusta ja väärän

profeetan suusta lähtevän kolme saastaista henkeä, sammakkojen kaltaisia. Sillä ne ovat riivaajahenkiä, jotka tekevät ihmeitä ja lähtevät maan kuninkaiden ja koko maanpiirin kuninkaiden luo kootakseen heidät Kaikkivaltiaan Jumalan suuren päivän sotaan. Katso, minä tulen niin kuin varas. Autuas se, joka valvoo ja säilyttää vaatteensa, ettei hän vaeltaisi alastomana eikä hänen häpeäänsä nähtäisi. Ja hän kokosi heidät paikkaan, jota kutsutaan hebreaksi Harmagedon. Ilmestys 16:12–16.

Kuten olemme aiemmin todenneet, kuudes vitsaus tulee ihmiskunnan armonajan päättymisen jälkeen, joten siihen sisältyvän varoituksen pitää vaatteesi täytyy viitata koetinkysymykseen, joka ilmenee ennen kuin Miikael nousee ja ihmiskunnan armonaika päättyy ja ensimmäinen vitsaus alkaa. Kuudes vitsaus yksilöi lohikäärmeen, pedon ja väärän profeetan toiminnan; nämä muodostavat kolminkertaisen liiton, joka syntyy pian tulevan sunnuntailain yhteydessä. Tuo kolminkertainen liitto on Moderni Rooma, ja vertauskuva, joka yksilöi ja vahvistaa Modernin Rooman kolminkertaisen liiton, ovat ”sinun kansasi väkivaltaiset miehet”, jotka ”korottavat itsensä vahvistaakseen näyn” ja ”lankeavat”.

Kuudennen vitsauksen varoitus, oikein ymmärrettynä, antaa sielulle mahdollisuuden pitää vaatteensa, mutta jos se hylätään, se jättää sielun alastomaksi, mikä on yksi laodikealaisen viidestä ominaisuudesta. Tuo varoituksen vahvistava vertauskuva on sinun kansasi rosvot, jotka korottavat itsensä ja lopulta lankeavat. Salomo sanoi, että jos Jumalan kansalla ei ole sitä näkyä, se hukkuu.

Missä ei ole näkyä, siellä kansa menehtyy; mutta autuas on se, joka pitää lain. Sananlaskut 29:18.

Heprean sana ”tuhoutua” merkitsee ”riisua alastomaksi”, ja Johannes kirjoitti: ”Autuas se, joka valvoo ja säilyttää vaatteensa, ettei hän vaeltaisi alastomana eikä hänen häpeäänsä nähtäisi.” Smith oli väärässä Pohjoisen kuninkaasta, ja tuo väärä profeetallinen perustus salli hänen kehittää profeetallisen sovelluksen, joka hyväksyttynä tuottaa alastomuuden, mikä on niiden laodikealaisten vertauskuva, jotka syljetään ulos Herran suusta.

Smithillä ei ollut mitään vaikeutta puolustaa uutta väärää samaistustaan pohjoisen kuninkaasta profeetattaren aviomiestä James Whitea vastaan. Adventistihistorioitsijat sekä sisar White käsittelevät heidän kuuluisaa erimielisyyttään. Ellen White nuhteli sekä miestänsä että Smithiä siitä, että he sallivat erimielisyytensä siitä, ketä Danielin yhdenteentoista luvussa kuvattu pohjoisen kuningas edusti, tulla julkisuuteen. Heti ensimmäisessä suuressa pettymyksessä vuonna 1844 tapahtuneen jälkeen julkaistussa adventistisessä julkaisussa James White kirjoitti:

”Että Jeesus nousi, sulki oven ja tuli Vanhaikäisen tykö vastaanottaakseen valtakuntansa vuonna 1844, 7. kuussa, sen uskon täysin. Ks. Luuk. 13:25; Matt. 25:10; Dan. 7:13, 14. Mutta Mikaelin nouseminen, Dan. 12:1, näyttää olevan toinen tapahtuma, toista tarkoitusta varten. Hänen nousemisensa vuonna 1844 tapahtui oven sulkemiseksi ja hänen Isänsä tykö tulemiseksi vastaanottamaan valtakuntansa ja vallan hallita; mutta Mikaelin nouseminen on hänen kuninkaallisen voimansa, joka hänellä jo on, ilmaisemista jumalattomien hävityksessä ja kansansa vapauttamisessa. Mikaelin on noustava siihen aikaan, kun 11. luvun viimeinen valta tulee loppuunsa, eikä hänellä ole auttajaa. Tämä valta on viimeinen, joka tallaa alleen Jumalan

todellisen seurakunnan; ja koska todellista seurakuntaa tallataan yhä jalkoihin ja koko kristikunta heittää sen ulos, siitä seuraa, ettei viimeinen sortava valta ole vielä tullut loppuunsa; eikä Mikael ole noussut. Tämä viimeinen valta, joka tallaa pyhiä, tuodaan esiin Ilm. 13:11–18:ssa. Sen luku on 666.” James White, A Word to the Little Flock, 8.

Kun Smith esitti niin sanotun ”uuden valonsa” aiheesta ”viimeinen valta Danielin kirjan luvussa yksitoista”, James White näki Smithin sovellutuksen, ei uutena valona, vaan hyökkäyksenä perustuksia vastaan. Kiista Roomasta pohjoisen kuninkaana Danielin kirjan luvussa yksitoista, joka käytiin Uriah Smithin ja James Whiten välillä, sisältää erityisiä piirteitä, jotka meidän profetian tutkijoina tulee yhdistää muihin adventihistorian kiistoihin, jotka koskevat Rooman symbolia.

Yksi noista ominaispiirteistä on omavaltaisen tulkinnan esittäminen. Toinen ominaispiirre on se, että omavaltaisen tulkinnan soveltaminen edellyttää yksinkertaisen kieliopin vääristämistä, sillä Smith ei ainoastaan jättänyt huomiotta sitä, että jokainen jakeen kolmekymmentäkuusi profeetallinen tunnusmerkki viittaa Roomaan, vaan hän jätti huomiotta myös sen, että kieliopillinen rakenne vaatii, että jakeen kolmekymmentäkuusi kuninkaan täytyy olla sama kuningas kuin edellisessä katkelmassa esitetty kuningas.

Toinen on se, että yksityinen tulkinta merkitsi perustavanlaatuisten totuuksien hylkäämistä. Toinen on se, että se edustaa Hengen profetian auktoriteetin hylkäämistä. Eräs toinen tunnusmerkki on se, että ensimmäinen virheellinen käsitys Roomasta johtaa sellaiseen profeetalliseen malliin, joka ei salli ihmisen pitää vaatteitaan lähestyttäessä ihmiskunnan koetusajan päättymistä. Toinen oli halukkuus julkisesti edistää omaa yksityistä tulkintaansa. Toinen on se, että yksityinen tulkinta tunnistetaan poikkeuksetta uudeksi valoksi. Kaikki nämä ominaispiirteet ovat edustettuina nykyisessä keskustelussa ”sinun kansasi ryöväreistä”.

Kun Rooman viimeinen kiista, jota ennakkokuvasi Rooman ensimmäinen kiista tunnistaessaan ”sinun kansasi ryöstäjät”, yhdistetään Urija Smithin ja James Whiten kiistan profeetalliseen linjaan, tulemme näkemään, että yksi ryhmä rakentaa profeetallisen mallinsa yksityisen tulkinnan varaan, joka hylkää perustavan totuuden.

Perustavien totuuksien hylkääminen merkitsee väistämättä myös Profetian Hengen auktoriteetin hylkäämistä, sillä se puolustaa noita perustavia totuuksia niin painokkaasti. Tuo ryhmä on myös valmis esittämään näkemyksensä julkisesti välittämättä niistä huolenaiheista, joita saatetaan esittää siitä vaikutuksesta, joka tällä opetuksella saattaisi olla Jumalan kansaan kautta koko maailman.

Välittömästi vuoden 1844 jälkeen, adventismin ensimmäisessä sukupolvessa, tuotiin esiin toinen Roomaa koskeva kiista. Tätä kiistaa pidettiin yllä, kunnes väärä näkemys hyväksyttiin adventismin kolmannessa sukupolvessa. Tarkastelemme nyt ”jokapäiväistä” koskevaa kiistaa neljäntenä niistä kuudesta linjasta, joita parhaillaan tarkastelemme rivin rivin päälle -mallissa.

Mutta ennen kuin ryhdymme käsittelemään Rooman kiistakysymysten neljättä linjaa, on muistettava, että edellisessä artikkelissa, tarkastellessamme Danielin kirjan luvun yksitoista kymmenettä jaetta, totesimme: ”Myös jae kymmenen yhdistää suoraan 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän aikaa” kätkeytyyn historiaan, mutta tuo

totuuden linja on sen ulkopuolella, mitä me tässä esitämme.”

Uriah Smith oli johtava henkilö seitsemän ajan hylkäämisessä vuonna 1863. Hän oli hylännyt sitä aihetta koskevan tiedon lisääntymisen, joka esitettiin aihetta käsittelevissä artikkeleissa, Hiram Edsonin kirjoittamina ja Review’ssa vuonna 1856 julkaistuina. Smithin liittymisen seuraukset liikkeeseen, joka esitti seitsemän aikaa mutta joka sen jälkeen hylkäsi tiedon lisääntymisen juuri tuosta samasta aiheesta, ovat niin ikään Smithin pohjoisen kuninkaan aihetta koskevan, hänen uutena valona esittämänsä kannan ominaispiirteitä käsittelevän tarkastelun ulkopuolella; mutta kun päättämme yleiskatsauksemme adventististen Roomaa koskevien kiistojen linjasta, palaamme sekä Danielin yhdenkentoista luvun kymmenennen jakeen merkitykseen että siihen, mitä Smithin hylkäämä Laodikean sanoma, joka saapui vuonna 1856 yhdessä seitsemää aikaa koskevan tiedon lisääntymisen kanssa, edustaa.

”Uskomme ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomien suhteen oli oikea. Ne suuret tienviitat, jotka olemme ohittaneet, ovat järkkymättömät. Vaikka helvetin joukot saattavat pyrkiä repimään ne perustuksestaan ja riemuitsemaan ajatuksesta, että he ovat onnistuneet, he eivät kuitenkaan onnistu. Nämä totuuden pylväät seisovat lujina kuin iankaikkiset kukkulat, liikkumattomina kaikista ihmisten ponnistuksista yhdessä Saatanan ja hänen joukkojensa ponnistusten kanssa. Voimme oppia paljon, ja meidän tulisi jatkuvasti tutkia kirjoituksia nähdäksemme, ovatko nämä asiat niin.” Evangelism, 223.

”Totuuden suuria tienviittoja, jotka osoittavat meille paikkamme profeetallisessa historiassa, on huolellisesti varjeltava, etteivät ne tulisi revityiksi maahan ja korvatuiksi teorioilla, jotka toisivat pikemminkin hämmennystä kuin aitoa valoa.” Selected Messages, kirja 2, 101, 102.

”Tänä aikana tehdään monia yrityksiä horjuttaa uskoamme pyhäkkökysymyksessä; mutta meidän ei tule horjua. Ei ainoatakaan tappia saa siirtää uskomme perustuksista. Totuus on yhä totuus. Ne, jotka tulevat epäröiviksi, ajautuvat virheellisiin teorioihin ja huomaavat lopulta olevansa epäuskoisia sen menneisyyden todistusaineiston suhteen, joka meillä on ollut siitä, mikä on totuus. Vanhat tienviitat on säilytettävä, ettemme menettäisi suuntaamme.”

Manuscript Releases, osa 1, 55